ה) [בכורות מנ], ג) [ג"ל ב) [בכורות ח.], ג) [ג"ל לרבין, ד) [ברש"י ליתא וכן צ"ל], ב) [לעיל כג.], ו) [ע" תוספות לקמן כה: ד"ה המפלחן, ז) (מו"ק כ.), ח) [ומי. רש"שן, מ) [לקמן
כה:], י) [ל"ל אחר ד"ה
מווג], כה [ל"ל מולא שס],

תורה אור השלם 1. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאַל לַאמר אָשָּׁה בִּי תַּוְרִיעַ וְיָלְדָה זָבָר וְטָמְאָה שִׁבְעַת ימים בימי

הגהות הב״ח

(h) רש"ר ד"ה דיילא שמש. נ"ב ובסוף פ' חבית איתא דארא דיילא שמש דרב יהודה הוה וע"ש:

הגהות מהר"ב רנשבורנ

א] גם' תניא אבא שאול אומר ואימימא ר' יוחנן. נ"ב עיין . כתובות ח ע"א תוס' ד"ה רב

מוסף רש"י

הואיל וגלגל עינו. שחור בור של מושב העין קרוי גלגל ומפני שהוא עגול כגלגל

וא״כ לר׳ מאיר בכל העופות דמתניתין אתנא . דטעמא דר"מ משום יצירה ולא שנא קריא וקיפוף ול"ש שאר עופות ולר' אלעזר בר דעיניהם הולכות לפניהם ודוקא קריא וקיפוף: **עצמותיו** סבואין כמו זולל ראוי לעשות כן כדאמרינן והשתיה כדת אין אונס כדתה של תורה אכילה מרובה משתיה כדאשכחן גבי נסכים. וי"ל דהכא מיירי וכן מזוג היינו יותר מדאי . והא דאמרינן בגיטין אכול

ושמואל מחרץ לטעמיה. רישא וסיפא בשיצא לאויר העולם: דאע"ג דכלו לו חדשיו. נפל הוא דלא חיי וגבלה הואי: שאינו חחוך. כולו שלם כעין דף ואין בו חיתוך אברים ולורה אלא חלק כעין עיגול: ועמאה שבעת ימים וביום השמיני ימול. משמע מי שהוא ראוי לחיות שמנה ימים אמו טמאה לידה ומי שאינו ראוי לחיות שמנה לברית לא: א"ל רב. לתנא סיים בה נמי הכי ואימא ילאו אלו מיש שיש לו שני גבין וכו': כווסיה דשמואל. בשני גבין דולד הוא וקאמר טמאה אפילו בלידה יבישתא דולד הוא: הרי אמרו אשה יולדם לט' ויולדם לו'.

ואנא נמי אמינא כי היכי דבהמה לט׳ כדאמרי׳ לעיל [ע״א] בן ח׳ לגסה נפל הכא נמי יולדת לז' נפל או לאו נפל הוא ומותר: הימנו ולמטה. בברייתא דלעיל ושסן תניא: מאי לאו אגסה. נמי קאי דקתני בן ח' לגסה והימנו ולמטה כגון בר ז' אסור: אדקה. בן ד' לדקה והימנו ולמטה כגון בר תלתה הסור: הלה הי המרם הדקה פשיטה. הוחיל ובר תלתח הוח לח חיי: כל בליר תרי ירחי. מכדרכו חיי כי היכי דבאשה ובבהמה גסה בר ז' חיי דהוי תרי ירחי בליר מכי אורחיה הכי נמי בר תלתא לדקה חיי אע"ג דבר ד' לא חיי: קמ"ל. דלה חיי: דמום לילים. שידה. שד יש לו פרלוף אדם ויש לו כנפים: הנהג בן אחיך ובא. כלומר הבא בן אחיך ובא עמו: ה"ג בהליכתן ילתה כלת חנינא לקראת רבי יהושע: כותבר' מלא גנונים. גוונים: המפלם סנדל. אין סנדל בלא ולד אחרש ובשביל סנדל תשב לזכר ולנקבה דספק זכר ספק נקבה הוא ואם הולד אחר נקבה אין הסנדל לא מעלה ולא מוריד ולא תשב אלא לנקבה ימי טומאה וימי טהרה שאפי׳ הוא זכר הואיל ונקבה בהדיה לא בצירי ימי טומאתה וימי טהרה דנקבה שהרי של זכר מובלעין בתוך של נקבה תום' הרא"ש (המשר) וכי אנטריך תשב לזכר ולנקבה כגון שהולד השני זכר דיהבינן לה חומרת טומאה דנקבה בשביל הסנדל וימי טוהר לזכר לחומרא: גבו' שמא ולד היה ונימות. כיון דלאו דם הוא ולאו מים נינהו איכא למיחש לולד: כמה יין חי כו'. לשון גחמא: ה"ג רבא אמר מלא פגן: י סכויין. שחורין שמעתי. ל"א סכויין בלא מוח ומשיחה אלא יכשה: מזוג. יותר מדאי: קולים. עלם הירך: דיילא. (ה) שמש דרבון ואדא שמו:

ושמואל מתרץ למעמיה בן ארבעה לדקה בן שמנה לגסה הימנו ולממה אסור במה דברים אמורים בשלא כלו לו חדשיו אבל כלו לו חדשיו מותר יצא מי שיש לו ב' גבין וב' שדראות דאע"ג דכלו לו חדשיו אם יצא לאויר העולם אסור במעי אמו שרי תני תנא קמיה דרב המפלת בריית גוף שאינו חתוך ובריית ראש שאינו חתוך יכול תהא אמו ממאה לידה ת"ל יאשה כי תזריע וילדה זכר וגו' וביום השמיני ימול וגו' מי שראוי לברית שמנה יצאו אלו שאינן ראויין לברית שמנה א"ל רב וסיים בה הכי בושיש לו שני גבין ושני שדראות רבי ירמיה בר אבא סבר למעבד עובדא כוותיה דשמואל אמר ליה רב הונא מאי דעתיך לחומרא חומרא דאתי לידי קולא הוא דקיהבת לה דמי מוהר עביד מיהא כותיה דרב ידקיימא לן הלכתא כרב באיסורי בין לקולא בין לחומרא אמר רבא הרי אמרו אשה יולדת לתשעה ויולדת לשבעה יבהמה גסה יולדת לתשעה יולדת לשבעה או לא ילדה אמר רב נחמן בר יצחק ת"ש הימנו ולמטה אסור מאי לאו אגסה לא אדקה האי מאי אי אמרת בשלמא

אגסה אצטריך סלקא דעתך אמינא הואיל ובאשה חיי בבהמה נמי חיי קמ"ל דלא חיי אלא אי אמרת אדקה איתמר פשימא בת תלתא ירחי מי קא חיי אצטריך סד"א כל בציר תרי ירחי חיי קמ"ל אמר רב יהודה אמר שמואל יהמפלת דמות לילית אמו ממאה לידה ולד הוא אלא שיש לו כנפים תנ"ה א"ר יוסי מעשה בסימוני באחת שהפילה דמות לילית ובא מעשה לפני חכמים ואמרו ולד הוא אלא שיש לו כנפים המפלת דמות נחש הורה חנינא בן אחיו של רבי יהושע יאמו ממאה לידה הלך ר' יוסף וספר דברים לפני ר"ג שלח לו יורבי יהושע הנהג בן אחיך ובא בהליכתן יצתה כלת ה(ר') חנינא לקראתו אמרה לו רבי המפלת כמין נחש מהו אמר לָה אמו מהורה אמרה לו וְהַלָּא משמך אמרה לי חמותי אמו ממאה ואמר לה מאיזה מעם ∘הואיל וגלגל עינו עגול כשל אדם מתוך דבריה נזכר רבי יהושע שלח לו לרבן גמליאל מפי הורה חנינא אמר אביי ש"מ צורבא ראמר מילתא לימא בה מעמא דכי מדכרו ליה מדכר: מרבנן דאמר מילתא לימא בה מעמא דכי מדכרו ליה מדכר: בתבני יהמפלת שפיר מלא מים מלא דם מלא גנונים אינה חוששת

פרשתבינא לולד יואם היה מרוקם תשב לזכר ולנקבה ייהמפלת סנדל או שליא תשב לזכר ולנקבה: גב" בשלמא דם ומים לא כלום היא אלא גנונים ניחוש שמא ולד הוה ונימוח אמר אביי כמה יין חי שתת אמו של זה שנמוח עוברה בתוך מעיה רבא אמר מלא תנן ואם איתא דאתמוחי אתמח מחסר חסר רב אדא בר אהבה אמר גוונים תנן ואם איתא דאתמוחי אתמח כולה בחד גוונא הוי קאי "תניא אבא שאול אומר קובר מתים הייתי והייתי מסתכל בעצמות של מתים השותה יין חי עצמותיו שרופין מזוג עצמותיו סכויין כראוי עצמותיו משוחין וכל מי ששתייתו מרובה מאכילתו עצמותיו שרופין אכילתו מרובה משתייתו עצמותיו סכויין כראוי עצמותיו משוחין או תניא אבא שאול אומר ואיתימא רבי יוחנן קובר מתים הייתי פעם אחת רצתי אחר צבי ונכנסתי בקולית של מת ורצתי אחריו שלש פרסאות וצבי לא הגעתי וקולית לא כלתה כשחזרתי לאחורי אמרו לי של עוג מלְךְ הבשן הְיתה תניא אבא שאול אומר קובר מתים הייתי פעם אחת נפתחה מערה תחתי ועמדתי בגלגל עינו של מת עד חוממי כשחזרתי לאחורי אמרו עין של אבשלום היתה ושמא תאמר אבא שאול נגם הוה אבא שאול ארוך בדורו הוה וְרבי מרפון מגיע לכתפו ור' מרפון ארוך בדורו הוה ור"מ מגיע לכתפו רבי מאיר ארוך בדורו הוה יהקשה רים דהא ארוך בדורו הוה ורב מגיע לכתפו רבי ארוך בדורו הוה ורבי חייא מגיע לכתפו ורבי חייא ארוך בדורו הוה ורב מגיע לכתפו אמר לפיל אמר לפיל אמר לפיל דיילא מגיע לכתפו ורב יהודה ארוך בדורו הוה ואדא דיילא מגיע לכתפו דיים משום יצירה רב ארוך בדורו הוה ואדא דיילא מגיע לכתפו פרשתבינא

מי שראוי לבריאת נשמה. ואית דגרם לברית שמנה:

המפלת דמות לילית אמו ממאה לידה. ול״ת פשיטא מי גרע מגופו תיש ופניו אדם דהוי ולד לכ"ע וי"ל דהתם יצא מתורת בהמה והוי אדם והכא לא יצא כלל מתורת לילית אך ק"ק דאמרי׳ לעיל (כו.) בעופות תבדק לרבנן דקריא וקיפופא הוי ולד אף על גב דלסתות לא מפיק ליה כלל מתורת כום וינשוף וי"ל שמואל דהכא יפרש לעיל תבדק לר"מ:

אכילתו מרובה משתייתו. פי׳

יותר מדאי מרובה על השתיה דהא דרך אכילה להיות מרובה על השתיה כדאמרי׳ בפ"ק דמגילה (דף יב.) והשתיה כדת אין אונס כדת של תורה דאכילה מרובה משתייה דקרבנות יש יותר מנסכים והא דאמרי׳ י בערבי פסחים (דף קי.) ובגיטין (דף ע.) אכול שליש ושתה שליש והנח שליש לכשתכעום תעמוד על מילואך לאו דוקא אלא שבין אכילה ושתיה יהיו שני שלישים: פרשתבינא

לה א ב מיי פ״י מהל׳ איסורי ביאה הלכה יא

מיסורי ביתה הככה ימ טור י"ד סי' קלד: לו ג ד מיי' שם הלכה י: לו ה מיי שם הלכה ד סמג לאוין היא טוש"ע י"ד סי נחוין קיח טוש"ע י"ד סיי קלד סעיף ג ועכשיו הכל אמו טמאה שאין אנו בקיאין צלורות: לח ו מיי שם הלכה ב: למ ז מיי שם הלכה יב סמג

שם טור ש"ע שם:

תום' הרא"ש

ואע"ג דכלו לו חדשיו אם יצא לאויר הטולח אמור. יצא לאויר העולם אסור. פרש"י משום דנפל הוא ואינו מתקיים והוי כנבלה. ולא רצה לפרש משום דאגמריה רחמנא למשה דשסועה בעלמא אסירא דשטרעה בעלמא אסירא דא"כ לא הוי ליה לתנא למיתנייה באיטור' בהדי עוברין דאסירי משום נפל. וצ"ל אע"ג דאמר שמואל באשה ולדומתיים בבהמה אינו מתקיים. והא דאמר שמואל בריה בעלמא איתא היינו מין אחד שכולן יש להן שני גבין ושני שדראות. אבל אם נמצא במעי בהמה אבל אם נמצא במעי בהמה אינו מתקיים. וי"מ בבהמה נמי מתקיים ויצא לאויר העולם אסור משום קרא דהשסועה והא דאמר שמואל בריה בעלמא הוא לאו מין בפני עצמו קאמר לאו מין בפני עצמו קאמו אלא הכי אגמריה רחמנא למשה דאם נולד מבהמה ויצא לאויר העולם אסור דאילו הוי מין בפני עצמו אם ולד במעי בהמה אמאי אם דרו במעי בוומה אמאי ליתסר כיון דשסועה לאו מסימני טומאה דבהמה אלא דרחמנא אסר אותו מין ולאו משום דסימן טומאה הוי. וקשה להד פי׳ מהא דקאמר וקשה להן פיי מהא קאמו בפי אלו טרפות על הך דקאמר בריה בעלמא היא שיש לה שני גבין ושני שדראות וכי משה רבינו קניגי היה או בלסטרי היה . מכאן תשובה לאומרים אין . תורה מז השמים ואי לא הוה מין בפני עצמו אלא שכך נולד מן הבהמה מה ענין זה אצל קניגי או בלסטרי. וי״ל דמי שהוא קניגי או בלסטרי ומכיר בכל מיני חיות ומכיר בכל מיני חיות לפעמים מזדמן לידו שהוא מוצא במיני בהמה ולד כזה: המפלת דמות לילית אמו טמאה לידה. וא"ת פשיטא ומי גרע מגופו תייש ופניו יצירה וי״ל דלא דמי התם פניו אדם מוציאין אותו מתורת תייש הלכך חשיב אדם אבל הכא מה שכל גופו תייש שאין צורתו כפני אדם. ומיהו קשה מהא דאמרינן לעיל ובעופות תבדק לרבנן דאי קריא וקיפוף אין שאר עופות לא אלמא קריא וקיפוף הוי ולד משום שדומה לאדם שיש לו לסתות אע"ג דמה שיש לו